

nanci zaměstnání jen v hlavní saisoně, kde podle stížností nakupují jen zákazníci velmi zámožní, měl žalovaný úřad již v těchto faktech stěžovateli samými již v řízení administrativním tvrzených dostatečný podklad pro skutkový závěr, že činnost Herzova a Blitzové onu kupeckou signaturu má, t. j. že činnost jejich vyžaduje určité školenosti ve svém oboru.

Uvádějí-li stížnosti, že právě vysoká úroveň závodu stěžující si firmy svědčí tomu, že zaměstnanci nemají vůbec možnosti, aby vychvalováním zboží a přemlouváním zákazníků je přiměli k uzavření odchodu, stačí pokázati k tomu, že okolnost ta v některých případech bude pro posouzení skutkové otázky svrchu uvedené relevantní, v daném případě však na váhu padati nebude, když z jiných skutkových okolností, na př. prvotřídnosti závodu, platu zaměstnance a pod. je zřejmo, že prodavač vykazovati musí znalost svého oboru a značnou pohotovost.

Vycházeje z těchto úvah, zamítl nejvyšší správní soud stížnosti jako bezdůvodné.

Péče o válečné poškozence. — Nemocenské pojištění.

Porádá dr. J. Tučný.

Ustanovení § 2 zákona č. 146 z r. 1923 nezakládá právního nároku pro osoby tam uvedené, aby jim povolena byla dodatečná přihláška o důchod, nýbrž dává ministerstvu sociální péče možnost, aby v dohodě s ministerstvem financí povolilo dodatečnou přihlášku i oněm válečným poškozencům, na které nevztahuje se § 1 cit. zákona. Zamítnutím dodatečné přihlášky není žádné subjektivní právo válečného poškozence porušeno. (Nález. Nejv. správ. soudu z 16. června 1925, č. 12.190/25.)

K § 1 nem. zák. Služební poměr cestujícího na provisi. Ministerstvo sociální péče rozhodlo v konkrétním sporu v pořadí instančním, že cestující na provisi, který byl činný pro jedinou firmu a z této činnosti měl jediný svůj výdělek, podléhá nemocenské pojistné povinnosti, ježto toto jeho výhradní zaměstnání z povolání pokládá za pracovní poměr ve smyslu § 1 nem. zák. Na stížnost dotyčné firmy zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutí ministerstva pro nezákonnost, uváživ v podstatě toto: Poměr cestujícího na provisi k stěžující si firmě nelze pokládat za poměr služební podle § 1 n. z. Zákon nemocenský nepodává sám definici pojmu »služební poměr«. Nutno tedy v tomto případě, kde jde nesporně o poměr, jež nutno posuzovati podle práva soukromého, sáhnouti k obecnému zákoníku občanskému, který v titulu 9. jedná o služební smlouvě a definici tu podává v § 1151 první věty, jež ve znění třetí novely z 19. března 1916, č. 69 ř. z. praví, že služební smlouva vznikne, zaváže-li se někdo konati jinému po nějakou dobu služby. Z ustanovení § 1152 pak plyne, že není-li smlouvou stanoveno jinak, je smlouva služební smlouvou úplatnou. Skutečné vztahy, jež vyplývají mezi smluvními stranami z uzavření služební smlouvy, jsou pak služebním poměrem, a práce, jež osoba ke službám se zavázavší je podle smlouvy povinná konati, jsou službami, jak o nich mluví § 1151. Jsou tedy podstatné znaky smlouvy služební (poměru služebního): závazek, konati práce (služby) na straně jedné, a závazek, platiti úplatu na straně druhé. Z toho, jak stěžující si firma poměr provisiho cestujícího ve svém výrobním oboru líčí a ze seznání provisiho cestujícího samého, což nebylo popřeno ani